

[Birthe Hansen]

Den samme manglende integration gælder inden for arbejdsmarkedsområdet. Her er holdningen til at beskæftige handicappede blevet langt mere positiv, i hvert fald på overfladen, gennem de sidste mange år, men det hjælper bare ikke, når der ikke er handling bag ordene. Ingen naturlov har bestemt, at handicappede skal stå bagest i køen, hvis deres kvalifikationer er i orden, men sådan som arbejdsformidlingssystemet fungerer i dag, hvor man helst skal være i stand til at skaffe sig arbejde uden formidlingens bistand, ja, så kommer handicappede bagest i køen.

Af redegørelsen fremgår det også, at de psykiatriske plejehjem fra 1. januar 1987 overføres til socialministeriets område. I den forbindelse savner jeg en stillingtagen fra socialministeriets side til de meget kritisable forhold, som gennem lang tid er blevet påvist af bl.a. pårørende til de mennesker, der opholder sig på de omtalte plejehjem. Det er ikke spor for tidligt at tale om, hvilke ændringer der skal til, for at denne gruppe mennesker får det bare lidt bedre. Det er en af de grupper i samfundet, som hører til de allersvageste, og her er der tale om en gruppe, der virkelig er umyndiggjort, også fordi det i dag kan være fuldstændig tilfældigt, om et menneske kommer på et psykiatrisk plejehjem eller ej.

Jeg vil slutte mine kommentarer til redegørelsen med at omtale en bestemt gruppe handicappede, en gruppe, hvis handicap meget dårligt tilgodeses.

Der er ca. 200.000 mere eller mindre hørehæmmede her i landet. Blandt dem er en mindre gruppe mennesker, de såkaldt døvblevne, mennesker, der på et eller andet tidspunkt i livet som følge af sygdom, ulykke eller alder er blevet døve. Disse døvblevne får ikke den tolkebistand, de har så stort behov for bl.a. under hospitalsophold og lignende, fordi deres tolkebehov ikke er erkendt, ej heller bekendt. De døvblevnes problem kan nemlig ikke klares med tegnsprog, fordi de netop har et ganske almindeligt sprog, fra før de blev døve, og hvis disse mennesker ikke kan bruge høreapparat, må de kommunikere skriftligt eller med mund/håndsystem, et særligt tegnsystem udviklet til brug for døvblevne – ikke at forveksle med tegnsprog.

Vi vil opfordre socialministeren til at tage problemet op til løsning så hurtigt som overhovedet muligt og vil, hvis vi ikke får et bekræftende svar i dag, vende tilbage med ét forslag her i folketingssalen.

Ud over tolkning i sygdomstilfælde er der også hos de døvblevne et stærkt ønske om og et stort behov for en ordning i lighed med den, man har i Norge, hvorefter en døvblevne får tilkendt et vist antal timer årligt til, hvad man kan kalde hverdagstolkning, dvs. tolkning i forbindelse med foredrag, tandlægebesøg, indkøb og lignende.

Jeg vil lige slutte af med at sige, som også hr. Taanquist gjorde, at visioner er der ingen af i denne redegørelse.

Aase Olesen (RV):

Det radikale venstres handicappolitik bygger på en opfattelse af, at et handicap ikke kun er en defekttilstand hos individer eller en fejlbehandling fra omgivelserne, men et misforhold i samspillet mellem individet og dets omgivelser. Et handicap er således ikke det samme som en person, og de handicappede er ikke en gruppe særlige mennesker, som kan afgrænses i forhold til den øvrige befolkning. De mennesker, som på grund af fysiske, psykiske eller sociale årsager i forskellige situationer i større eller mindre grad kommer til kort over for omgivelsernes krav, er indbyrdes så forskellige og de særlige behov, handicappede afstedkommer, så varierende, at samfundets støtte og bistand altid må gives ud fra den enkeltes muligheder og behov og med skyldig respekt for de pågældendes egne ønsker.

En særlig handicappolitik i form af organisatoriske, finansielle og begrebmæssige særordninger er derfor u hensigtsmæssig. Den almindelige lovgivning må formuleres og den efterfølgende praksis gennemføres på en sådan måde, at det er muligt at tilgodesee hver enkelt samfundsborgers behov, hvad enten dette er af almindelig karakter eller det drejer sig om et behov for en mere omfattende eller mere speciel støtte. Et handicap må aldrig begrunde, at pågældendes ret til menneskelig værdighed og personlig selvstændighed svækkes gennem en nedladende, isolerende eller beskyttende holdning fra samfundets side. Derfor må al støtte til et menneske, der er handicapet, gives som et supplement til